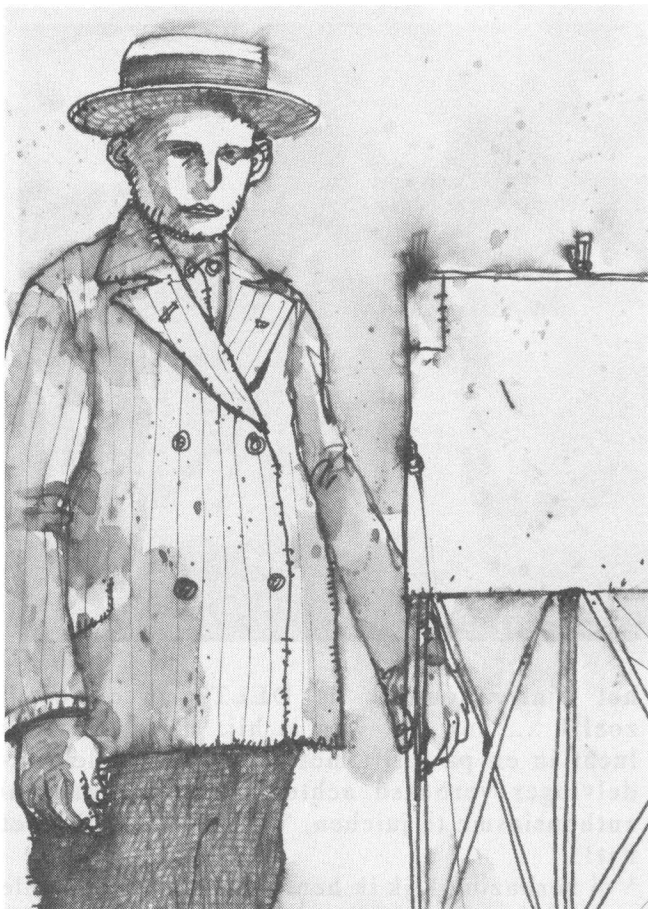

zien vliegeren, doet vliegeren

Een jaar of twee geleden las ik in een dagblad een artikeltje over de toenemende populariteit van het vliegeren. Er waren zelfs winkels, die zich in vliegerartikelen gespecialiseerd hadden. Een paar onduidelijke foto's van vliegers stonden erbij. Dit kleine artikeltje intrigeerde mij en ik kreeg weer nostalgische gevoelens in mijn middelbaar oud/jong lijf.

Mijn gedachten gingen terug naar vroeger, toen ik een jaar of 8 was. Mijn ouders waren bevriend met de plaatselijke warme bakker. Die ouwe vent had een rare hobby, hij maakte - in mijn ogen - ontzaglijke grote doosvliegers van glaslatjes, touw waarmee meelzakken dichtgenaaid waren en gewoon vliegerpapier. De dozen waren net zo groot als ik.

Op een zondag toen wij bij hem waren en ik zo'n doos stond te bewonderen, die daar ergens in een donkere hoek van de bakkerij stond weg te kwijnen, vroeg hij plotseling, "Wil je hem hebben?" Nou daar had ik geen hekel aan.

De volgende dag, maandag, want je mocht toen op zondag bij ons in het dorp niet met een vlieger over straat, heb ik vol trots mijn nieuwe aanwinst opgehaald. Natuurlijk had ik veel bekijks, want zo'n vlieger hadden wij nog nooit gezien. Wij kenden toen uitsluitend de papieren

kruisvliegertjes, die veelal niet omhoog gingen. Thuis even een bolletje henneptouw geleend, bij ons normaliter gebruikt voor rollades, en toen met een heel stel de polder in. Het touw werd afgerold en na een veel te harde aanloop vloog het geval de lucht in. En ja hoor, daar stond hij fier in de lucht. Iedereen even voelen hoe hij trok. Ja, dat was ongekend! Maar wat is een bolletje henneptouw van een meter of vijftig? Nee, aan zo'n vlieger moest iets extra's.

Gelukkig bracht een plaatselijke jager, die vol interesse naar mijn nieuwe aanwinst had staan kijken uitkomst. Hij beloofde een bijzonder stukje touw voor mij mee te brengen. De volgende dag kwam hij dit speciaal bij mij thuis afleveren. Het was een grote klos schoenmakersgaren van de fabriek. Een lijntje van 1000 of 1500 meter, de preciese lengte weet ik niet meer. Toen werd het pas echt vliegeren. Het was net of de lijn oneindig de hemel in ging. Het maakte in ieder geval veel indruk op mijn vriendjes, die natuurlijk stikjaloers waren. Maar ook aan deze mooie bezigheid kwam abrupt een einde; een van de vriendjes wilde de vlieger ook eens voelen trekken en natuurlijk mocht dat. Hij was wat onvoorzichtig en raakte met de uitermate gespannen lijn een puntje van het prikkeldraad en pats, weg was mijn trots. Nooit meer terug gezien!

Nadien heeft de bakker nog enkele dozen voor mij gefabriceerd, maar geen van alle overtroffen ze de eerste.

Nu, 35 jaar later, na het lezen van het krantartikel, kreeg ik weer de kriebels. Toevallig had ik nog wat hardhouten latjes staan. Dus ik hiermee aan de knutsel voor mijn eigen gemaakte doosvlieger. Diverse plastic draagtasjes kapot gesneden voor de bekleding en na een halve zaterdag klooiën stond daar mijn doos. Het zag er best fors uit, maar gezien het gewicht had ik toch zo mijn twijfels. Mijn zoon, ook acht jaar, had een en ander vol interesse gadeslagen. Ook in zijn ogen was dit iets bijzonders, want hij kende feitelijk alleen maar vliegertjes van de Rabobank en de Keurslager. De toom vormde eigenlijk een groot probleem, want ik kon me niet meer exact herinneren hoe dat destijds gemaakt was. Toch maar geprobeerd met een touwtje zus en een touwtje zo. Het geval ging met moeite de lucht in en bleef in de lucht, zolang ik flink bleef lopen. Dus al met al geen succes.